

oz. Figyel-
k amolyan
Rudolf mel-
arló versi-
Hiszen ott
ss Búske.
ldőd be a
ötelességed,
nt. Persze
Májercsik
d, beküld-
ának adom
rejtvényed,
enni. A re-
zást jelent ;
inek, mert
ritschoner
bbat szer-
ldtél, csak
elyet, ugy
alatt kelt
f neve is,
odakowski
te kereszt-
az András
nt magyar-
dves emlé-
gtarthatod.
is Lapot
roztam. —
cskéd, azt
r. Az egyik
kettő meg
énnel ked-
hogymár
se. Nagyon
o után már
olvasó tár-
a lelkesítő
e. Kettejét
rozottabban
mersz te is.
kalap mint
napernyő.
ezkedni, de
Ida néni
elt dolgait,
a »Forgó
n. Egy-egy
an, képpel.
Majlath
— Több

iszes szín-
y bekötési
k fél évi
delő czim:
Budapest,

enaicum-épület.
sten.

... RÁISMERT RUDIRA. (Lásd a 147. lapon.)

XLVI. kötet. 10. szám.

Ára negyedévre 1 frt. Egyes szám ára 12 kr.
Megjelen minden vasárnap 16 oldalon.

1894. márczius 11-én.

A DOKTOR UR NÖVENDEKEI.

— Elbeszélés képekkel. —

(Folytatás.)

PIROSKA meg nem állhatta a nevetést, de még a komoly öreg néni is elmosolyodott.

— Jól van no, te garabonczás! Mit csináljak veled? Ugy is tudom, hogy a szép szó nem fog rajtad. Hát nem bánom, menjetek! Majd lesz a kosárban egy kis harapni való, amit magatokkal vihetek. De aztán böcsülettel állj a szavadnak!

— Abban nem lesz hiba.

Nem is volt. Dezső egy kis ideig még körül járt Piroskával, megmutogatta neki a házat, kertet, aztán bezárkózott a szobájába és ebédig nem is látták. Az ebédnél csak ők ketten voltak és Magda néni. Alig hogy megebédeltek, már Dezső sürgette az indulást. De nem feledkezett meg a kosárról sem.

— A kosarat majd én viszem, szolt Piroska készségesen.

— Dehogy viszed! felelé Dezső kerekken. Nehéz ám azt olyan messzire czipelni. Nem ilyen kényes városi kisasszonykának való az.

— De ha mondom, hogy elbirom.

— Már mondtam, hogy nem! Én jobban birom, tehát én viszem, punktum.

Annyi bizonyos, hogy Dezső nagyon határozottan tudott beszélni. És ilyenkor mindjárt oly daczosan villogott a szeme, hogy Piroska szinte megijedt. De hát látta, hogy Dezső csupa jó indulatból teszi amit tesz és így ráhagyta.

Utra keltek s a mezőkön keresztül vigan sétáltak egyenest az erdőcske felé.

— Ott vannak az ibolyák, abban az erdőben? kérde Piroska.

— Ó nem, sokkal messzebb. Ez különben nem is erdő, csak nagy park. A közepin szép kastély van.

— Jaj, hát meg köll kerülnünk ezt az egész nagy parkot?

— Nem! Szabad keresztül menni rajta. Mindkét oldalon mindig nyitva a kapu.

Csakhamar be is léptek a parkba.

Egész kis erdőség volt az a park, csak hogy nem vadon erdőség. Gondozott, tisztán tartott utak szeltek át minden irányban s egy roppant hosszú, százados fasor végében gyönyörű kastély volt látható.

— Milyen szép kastély van ott! szolt Piroska. Nem mehetnénk arra felé?

— Minek? Nincs ott semmi dolgunk, felelé Dezső.

— Miféle kastély az?

— Tudom is én! Azaz . . . annyit tudok, hogy valami báró Tarkövy csaladé.

— Nem voltál ott soha?

— Mit kerestem volna ott? Azok bizonyosan gögös nagy urak . . . azaz tulajdonkép asszonyosságok, mert hallottam, hogy csak az öreg báróné él itt két kis leányunokájával . . . de az mindegy . . . nem vagyok én oda való . . . én nem vagyok senki . . . de azért nem szeretem, ha valaki félvállról néz rám. Siessünk, különben megeshetik, hogy találkozunk velök.

Ez meg is esett. Mert alig haladtak ötven lépésnyire, oldalt a fák közt egy öreg nőt s két kis lánykát pillantottak meg. A nő egészen ős volt s előkelő, finom arczán bánatos kifejezés látszott, ámbár mosolyogva beszélgetett a két lánykával, kik a fák közt talán épp szintén

ibolyát kerestek. Szelid, kedves gyermeknek látszott mind a kettő.

— Ez talán az öreg báróné? sugta Piroška.

— Az, felelé Dezső. Messziről már sokszor láttam.

— Akkor hát illik köszönnünk, ha a kertjén megyünk keresztül.

Ezt Dezső is belátta és megemeltette a sipkáját, aztán gyorsan mentek odább. Nem sokára kiérték a park tulsó kapuján s ott a nagy erdőre vezető dülő utra jutottak. Még nem sokat lépegettek a poros uton, midőn gyorsan ügető fogat érte utól őket. A kocsit inkább csak talyiga volt ugyan s eléje nem tüzes ló, hanem jámbor csacsi volt fogva; de akik benne ültek, annyira meg voltak vele elégedve, akár ha a főispán négyes fogatu hintájában parádézta volna. Egy lányka ült a kordéban, a csacsit pedig egy vidám képű fiu állva hajtotta.

Hirtelen megállította a csacsit és harsány hangon kiáltá:

— Hahó! Megállj, kis nagysádkám! Hát illik az, megszőkni hazulról, mikor kedves szomszédok jönnek látogatóba?

Piroška megfordult s ráismert Rudira (Lásd a képet a czimlapon), az ő vig uti társára. Ugy látszik, Dezső is jól ismerte, mert így szólt:

— Szervusz Rudi! Nem tudtuk, hogy jöttök. De hát honnan ismered te Piroškát?

— Ó, régebben ismerem én őt, mint te! Még jobban is, mert te talán nem is tudod, milyen veszedelmes kis boszorkával kerültél egy földél alá. Kitalálja ám ez a legtitkosabb gondolatodat is.

— Ne mondd! nevetett Dezső.

— De mondod. Meglásd, majd megemelegeted még, hogy utadba került. Az én Janka hugom is már alig győzte bevárni, hogy lássa vidékünknek ezt a nevezetes vendégét. Talán kártyát is vetett már?

— Ugyan Rudi, mit darálsz már összevissza! szólt a kordéban ülő lányka.

Ezzel az ismeretlen lányka leugrott a földre, oda sietett Piroskához és megölelte.

— Én Janka vagyok, ennek a csunya Rudinak a huga. De ne hidd ám, hogy olyan rosszat beszélt felőled, mint a hogy most fecsegi. Ugy eldicsért, milyen kedves kis szomszédot kaptunk, hogy csakugyan nagyon óhajtottalak látni, az igaz.

A két lányka hamar megkötötte a barátságot, aztán mind a négyen elhelyezkedtek a csacsi-fogaton, nem felejtkezvén meg a teli kosárról sem. Csakhamar ott voltak az erdőben, szedtek ibolyát, aztán kitünően megozsonnáztak, mert Magda néni oly bőven gondoskodott a kettőről, hogy négynek is elég volt.

Már jóformán esteledett, mikor haza felé indultak. Nagyon meg voltak elégedve a kirándulással.

— Ez is jó volt, mondá Dezső. De sokkal szebb a fekete tónál. Legközelebb oda megyünk.

— Szebb, szebb, szólt Rudi; de, tudod, oda jobb nekünk csak magunknak mennünk; ezek a szepegős kisasszonykák nem oda valók.

— Majd vigyázunk rájuk. Én azt a helyet nagyon szeretem. Nincs is messze. Amott van azok közt a sziklák közt.

Meg is mutatta. Nem messze a Tarkövyek kastélyától vadregényes szikla-csoport emelkedett s Piroskának ez nagyon megtetszett.

— Ó, én nem félek, mondá. Jól tudok én meredekre is kapaszkodni. Elmegyek oda is.

Elhatározták tehát, hogy elmennek. Dezső majd ízen Rudinak, hogy mikor. Egyikök sem gyanította, hogy ennek az igen egyszerű tervezetésnek mi lehet még a folytatása.

Egyelőre vidáman értek a doktor bácsi háza elé s Piroska leszállt.

— Én még tovább megyek, szól Dezső. Még korán van, úgy sincs készen a vacsora.

(Folytatása következik.)

TITKOT SUGOK, NAGYMAMA!

— A »Kis Lap« 32-dik színes műmelléklete. —

KEDVES nagymamácskám, egy nagy titkot sugok; de meg köll ígéred, hogy el nem árulod. És ingyen nem mondom, nem lehet, igazán! Tehát alkudjunk meg, kedves nagymamácskám!

— Hamisságot forralsz, szemedből kinézem. Nem vásárlók titkot, nincs most apró pénzem.

— Jaj, azt apró pénzen meg sem lehet venni! Az én kincsem mellett az arany is... semmi. Én még többre tartom az ilyen kincseknél.

— Na, most már csakugyan kíváncsivá tettél.

— Ugy hát megalkuszunk?

— Nem tudom előre. Ha oly drága titok, bizony, félek tőle, nem tudom megvenni. Mégis, mi az ára?

— Foglalónak egy csók.

— No, még, az megjárja. Te kis hizelkedő czicza! Azt gondolod, az öreg nagymamát így könnyen befonod?

— Ments Isten! Olyan árt fogok aztán szabni, hogy ne legyen nagyon nehéz azt megadni. Hanem persze, több lesz e kis foglalónál.

— Jól van! Hát hadd hallom, nagy titkod miből áll?

— Abból, nagymamácskám, hogy... nagyon szeretlek! Ilyen jó nagymama nincs több!

— Bohó gyermek!

— Nincs, nem volt, nem is lesz soha a világon! Bizonyosan tudom, réges-régen látom. S mivel a nagy titkot, ime, már kimondtam: jutalmamat be is hajtom rajtad nyomban. Forrón megölellek, százszor megcsókollak és addig, hiába! — békében sem hagylak, amíg úgy nem felelsz, amint én kívánom, hogy: »Én is szeretlek nagyon, kis leányom!«

— Áll az alku! Te kis bohó, hamis gyermek! Jól tudod te, hogy én milyen szeretlek. S megvallom, hogy nem is vagy rá érdemetlen, mert gyöngéd szeretet lakik kis szívedben s boldoggá tesz engem élted alkonyára, gyermeki szerelmed meleg napsugára!

MADÁR-DAL.

Avol, messze idegenben

Bánatosan szól a madár:

»Mikor lesz már ismét tavasz?

Otthon zöld-e már a határ.

*Szép is, jó is élni itten,
Gondtalan foly az életem —*

*Azt az édes elhagyott hont
Mégis, mégis jobb szeretem.*

*Szép is, jó is itten élni,
S mégis, mégis jobb ott nekem,
Ahol vár a zöld lomb engem,
S vár kedves, piczinyke fészkelem!*

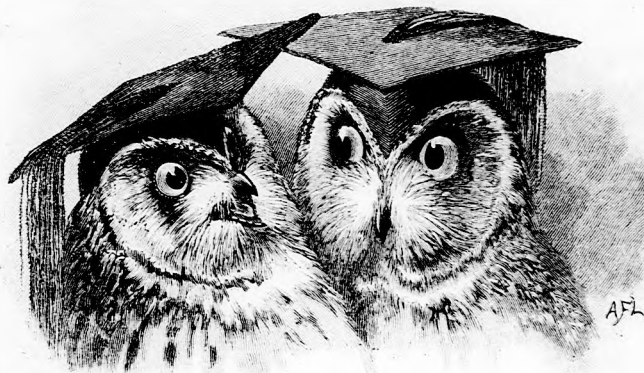
*Nem sokára itt a tavasz
S kizöldül a messzi határ . . .*

*Nem sokára vissza térhetsz
Haza vágó vándor-madár.*

Farkass Imre.

A KÉT TUDÓS BAGOLY.

— Állatmese. —

HOLDVILÁGOS néma éjjelen kopogás hallatszott egy fiatal tudós bagoly lakásának az ajtaján.

— Szabad!

Egy másik fiatal tudós bagoly lépett be.

— Bocsánat, kedves tudós barátom, hogy zavarom mély bölcseségű elmélkedésében, szólt a vendég. De egy fontos kérdést óhajtanék jeles tudós társammal megvitatni.

— Erre mindig készen talál, nagyra becsült tudós barátom. Mi az a fontos kérdés?

— Mindjárt elmondom. Minden bagoly tudós hírének a nagyobbitásáról van szó. Mi most is tudósok vagyunk ugyan . . .

— Természetesen! Apáink is azok voltak.

— Már a nagyapáink is, de még az ősapáink is.

— Ilyeténképpen tehát mi is csak tudósok lehetünk.

— Magam is így vélekedem. Vannak is, akik megbecsülnek. De épp ma nagy megbotránkozással tapasztaltam, hogy egy vakmerő kis czinege csufot üzött belőlünk s azt fecsegte, hogy félig sem ismerjük a világot, mert csak éjjel mozdulunk ki az

odunkból; soha sem látjuk, milyen a szép élő világ a nap tündöklő fényében, tehát nem is lehetünk tudósok.

— Azt mondta? Hm!

— Azt! Mit szól hozzá, tudós barátom? Megvallom, nekem az a vakmerő beszéd szöveget ütött a fejembe, mert igaz, ami igaz: én bizony még soha sem láttam, milyen a világ napfényénél.

— Nem tagadhatom, hogy magam is úgy vagyok. De hát ennek csak az az oka, hogy apáinktól így szoktuk meg. Ok azt állították, hogy nem bírjuk elviselni a nap fényét.

— Igen ám! De nem vagyunk-e tudósok? Aki tudós, az mindent tud.

— Természetesen. Mi mindent tudunk, tehát azt indítványozom, hogy mindjárt reggel induljunk nappali tadmányos utazásra. Megmutatjuk, hogy mindent tudunk.

— Épp ezt gondoltam én is. Tehát napkeltekor indulunk.

És el is indultak. Büszkén, kevélyen röppentek ki a sűrű, sötét erdőből. A többi madarak nagyot bámultak.

— Csodálkoztok, ugy-e? Im láthatjátok, hogy mi tudósok mindent meg tudunk tenni

S erős szárny-suhogással gyorsan repültek odább. Egy kis veréb nevetve kiáltott utánok:

— Nagyon szép! De jó lesz vigyáznotok, mert mindjárt pórul jártok, ha meg nem fordultok.

A két bagoly megvetőleg felelé:

— Majd bizony, talán veréb tanácsára szorulunk!

Alig mondták ki, nagyot koppant a fejük. Bele ütődtek egy sziklafalba, melyre rásütött a nap. Nem látták, mert szemök nem bírta befogadni a fényt; vakok voltak nappal. A nagy ütődéstől elkábulva zuhantak a földre és ott vergődtek.

— Ó! Mi lesz velem! Nem látok! sohajtott az egyik.

— Én sem! Jaj, ha itt talál a kegyetlen vadász!

— Próbáljunk elbujni. Hátha van itt közel sűrű sötét?

Vergődve, tapogatózva szerencsésen el is jutottak egy sűrű bokorba s ott meglapultak. Ki sem mozdultak egész nap. De amint este besötétedett, vissza tért a bátorságuk s egész éjjel vadászgattak és hajnal felé haza röptek.

Nagyon röstelkedtek egymás előtt, amint bucsuzni készültek.

— Hm, hm! Kísérletünk a nappali kirándulással nem egészen jól sikerült.

— Nem ám, nem ám. Sőt mint ha bele is buktunk volna.

— Valljuk meg, teljesen bele buktunk. Csufot vallottunk. Röstellem.

— Én is. De nem sajnálom, mert immár ismét bölcsőbb vagyok.

— Mennyivel?

— Megtanultam, hogy az olyan tudósság, mely elbizakodottsággal jár, semmit sem ér. Bölcsőbb az, aki megvallja tehetsége, tudományá fogyatekosságát, mint aki olyanba fog bele, amihez nincs ereje, sem képessége. Én már csak megmaradok éjjeli bagolynak, kedves tudós barátom.

— Magam is úgy fogok cselekedni. Menjünk aludni! Nyugodalmas jó reggelt kívánok!

LEONKA ÉS ENDRE.

— Gyermekai körében elbeszéli a mama. —

A mama engedelmeiből közli *Hermina néni*.

(Több képpel.)

MULTKORIBAN, midőn a gyermekek haza jöttek az iskolából, édes anyjukat régi fényképek nézésébe elmerülve találták. Ok is, elrakva könyveiket, oda csoportosultak mamus köré s kérdéseikkel kezdték ostromolni.

— Ki ez a szép kis fiu? Hát ez a szép kis leány?

— Ha jók lesztek s szépen elvégezitek leckéteket, ozsonna után mindent megmondok, amit tudni akartok.

A gyermekek természetesen igyekeztek édes anyjok kívánságát teljesíteni, aki aztán jutalmul behívta őket ozsonna után a szobájába. A pamlag előtt, a kis asztalon voltak kiterítve a fényképek. »Mamus« a pamlagon ült, az asztal mellett két oldalt felálltak a gyermekek.

— Ez a szép kis fiu, kezdé a mama, akire oly kíváncsiak vagytok, Endre bácsi,

a mérnök. Épp ilyen volt ő kilencz éves korában.

— Jé! mondá csodálkozva a négy éves Emilke; hát a »nagyok« is mind olyan piczinyek voltak, mint mi?

— Bizony fiam! Édes anyád is épp ugy játszott, mulatott az ő kis pajtásaival, mint ti. Épp úgy örültünk a Jézuska jövetelének, min ti. Nem is képzelitek, milyen boldogság és áldás a ti korotok, különösen ha jók és szófogadók vagytok; és milyen jól esik arra vissza emlékezni később, mikor az ember már felnőtt. Endre bácsi nekem játszó pajtásom volt, egy házban laktunk ezzel a szép lánnyal ni! Ugyan tudjátok-e, ki ez?

A gyermekek hiába törték a fejüket, sehogy sem tudták kitalálni, kit ábrázol az az arckép.

— Hát Leonka néni.

— Leonka néni?!

— Jé!... csodálkozott megint Emilke.

— No hát, ti most üljete a zsámolyra. Emilke meg ide mellém a pamlagra. Adjátok ide himzésemet s figyeljete, majd mesélek nektek Leonka néniről és Endre bácsiról.

Leonka néni, amint látjátok e képről: szép, szelid szemű kis lány volt és nagyon bámulta, szerette Endrét, aki akkor már latin iskolába járt. Ha főzőcskét játszottunk...

— Hihhi, nevetett Margitka. A »mamus« főzőcskét játszott!

— Ó! Mazsola-levest főztünk és mandula-hust sütöttünk, csokoládé-pecsenyét meg alma-tésztát és több pompás ételeket.

— Ó! Csokoládé-pecsenyét! sohajtá Emilke.

— Meg mandula-hust! mondá Margitka. És látszott rajtok, mennyire sajnálják, hogy ők is nem lehettek jelen azon a főzőcskén.

— Ugyan hallgassatok már, inté eket Tivadar. Hiszen ha mindig közbe szóltok, akkor mamus nem tud mesélni!

Mama fölvéve ismét a szót, így folytató:

— Hát mikor mindezt főztük...

— Csokoládé-pecsenyét!

— Meg mandula-hust!

— Pszt!... csend legyen!

— Elkészítettük a férjeink számára, mert minden kis leánynak megvolt a maga élete-párja, aki addig (épp ugy, mint ahogy szüleinknél láttuk) míg az asszony oda haza süttött, főzött: oda járt a városba kenyeret keresni a családja számára. A Leonka férje mindig Endre volt, annak a számára tette félre mindig a legjobb falatokat.

— Ugy-e, a csokoládé-pecsenyét?

— Meg a mandula-hust?

Azt, azt, édes tubiczáim. Egyszer Feri, aki pákoz fiu volt, előbb jött meg az üzletből, mely a szomszéd szobában volt, és suttymban megette az Endrének szánt falatokat. Azt a rémületet láttátok volna! Most mit adok szegény fáradt uramnak, ha haza jön? kiáltá kétségbesetten Leonka, és elkeseredésében majd nem megtépázta a nálánál jóval idősebb és erősebb fiut.

— Jól tette volna! mondá Margitka. Miért ette meg a haszontalan azokat a finom ételeket!

— A csokoládé-pecsenyét!

— A mandula-hust!

— Ami a másé volt! szörnyűködék Tivadar. Ez igazán csunyaság!

(Folytatása a 154. lapon.)

KACZKI KATA.

Kaczki Kata nagy-kényesen megindul,
S épp amidőn utjának volt felin túl:
Jut eszébe, hogy magát nem nézte meg —
Vissza siet s a tükör elé lebeg.

Forog, perdül, hajlik és illesz-
kedik —
Ha meglátják: szent, hogy meg-
iriggyelik.

S mind így szólnak majd: »Már
bizony igaz a —
Messze földön nincsen párod,
Katicza!«

Künn az utcán lépeget nagy-
begyesen,
Orrocskáját feltűzza nagy-hegye-
sen.

A nagy siker örömeben megre-
meg —
Lesi is, hogy dicsérik az em-
berek.

Lesheti már! Csomóba se-
reglenek
Köréje a legvásottabb gye-
rekek.

Vezérek (főlöskéges mondani) —
Rontó Pali, Roszcsont Ferke s Vad
Laczi.

Megcsufolják, kacagnak rajt na-
gyokat —
Fut Katicza, a szive majd meg-
szakad.

De a fiúk lépten-nyo-
mon követik ;
Gunyolgatják, majmol-
gatják, nevetik.

»Kacski Kati, hej te hüü Katika!
Kell bécsi rongy? Ott a sarki patika!
Pirosítsd meg vele arczod', ajkadat.
Tükör előtt illegessed maga-
dat!«

A vad fiúk így folytatják botorúl...
Rohan Kati... lélegzete elszorúl...
Haja bomlik... a kalapja elmarad...
De a vásott gyerek-banda csak kaczag.

Szegény Kati már tovább
nem viseli...
Azt véli, a lelkét is kilöheli.
Térdre bukik... s aztán
kotródik haza...
De megjártad, hüü Kacski
Katika!

HRM 7¹

(Folytatás a 151. laphoz.)

Leonka azonban olyan jó kis lány volt, hogy nem sokára megbocsátott Ferinek. Ha Endrét megbüntették valami csínyért, Leonka addig könyörgött Endre szüleinél, vagy a tanító bácsinál, míg végre nem állhattak neki ellen és megbocsátottak Endrének.

— Hallod Margitka? mondá Tivadar.

— Endréről azonban, sajnos, nem állíthatom ugyan-azt, folytatá a mama. Őt egy csöppet sem bántotta, ha Leonkát büntették.

— A haszontalan gyerek! Hallod Tivadar? kérde Margitka.

— Sőt érezvén hatalmát Leonka fölött, kegyetlenkedett is vele, egész zsarnokká nőtt fölibe.

— Ugy-e, én nem vagyok zsarnok? kérde ijedten Emilke, aki az édes anyja hanghordozásából kiérezte, hogy az nem lehet valami dicső dolog.

— Dehogy vagy, aranyos báránym! Zsarnok az, aki mindig azt követeli, hogy az ő akarata, kénye-kedve szerint történjék minden. De hogy tárgyamra térjek: ha Leonka bármilyen jól mulatott a Viczájával vagy mivelünk: Endrének elég volt azt mondani: »Lonti, legyél ló!« — hogy ott hagyjon Viczát, jó barátot és befogassa magát a csöngős kantárba. Ilyenkor a vad fiu ott hajkurászta, valameddig csak kedve tartotta, az udvaron. S ha a »ló« fáradt volt már és meglasztotta lépteit, akkor a »kocsis« jót huzott reá az ostorral serkentésül, és a »ló« az ő reszkető lábacskaival lihegve futott odább. Mi néha bizony megsokaltuk a dolgot és oda szoltunk Endrének, hagyja már abba a játékot! De ilyenkor Leonka mindig azt mondá:

»Ugyan ne beszéljete! Nem látjátok, milyen jól mulatunk?« Pedig már alig lihegett szegényke. Az pedig nagy kitüntetés-számba ment, ha ő, Leonka, is lehetett néha kocsis.

— Milyen jó kis lány volt az a Leonka néni! álmélkodék Margitka.

— Ejnye! Nem is hittem volna, hogy Endre bácsi ilyen vad gyerek volt, mondá fejét csóválva Tivadar.

— No no, csak te ne beszélj! veté közbe Margitka. Én is tudnék mesélni mamusnak egy pár czifra históriát valakinek a zsarnokságáról, ha éppen akarnék.

— De Endre bácsi megjavult. Lám, milyen derék ember lett belőle! mondá a mama.

— Én is meg fogok javulni, fogadá Tivadar.

— Én is! sipitá Emilke; de előbb főzél nekem te is csokoládé-pecsenyét.

— Neked is mindig azon jár az eszed, mondá megvetőleg Margitka; én már egészen megfeledkeztem a mandula-husról.

— Ne daráljatok örökké! Beszélj inkább te, anyácska, mondá Tivadar türelmetlenül.

— Leonka anyyira szerette Endrét, hogy mindent megtett a kedviért. Néha egész hős nővé vált. Emlékszem midőn egyszer, az Endre születése napját ültük, az egész gyermek-sereg lenn volt az udvaron, ahol a következő dolog történt. Endre az uj Flobert-puskáját mutogatta a fiúknak. Hirtelen így kiált fel harsány hangon: »No fiúk, lányok! Ki mer a puskám csöve elé állani? Nem árulom el, megvan-e töltve vagy sem!«

— Juj! Én nem mertem volna, mondá hátborsózdva Emilke.

— Bizony én sem, erősítette Margitka.
— Őszintén megvallva, nem tartom okos dolognak az ilyen hiábavalóságért kitenni magát a veszélynek, bölcselkedék Tivadar.

— Igazad van Tivadar, helyeslé mama a fia beszédjét. Közülünk is sokan így gondolkoztak és mindnyájan ijedten hátráltunk. De Leonka mást gondolt. »Én merek!« kiáltá, és kipirult arcczal, össze font karokkal állt a puszka elé. Még a szemével sem hunyorított a bátor kis lány. Endre meghökkenet, de aztán fölemelte a puskát és célzott. (Lásd a képet a 156. lapon.)

— Jaj mamus! kérdé rémült hangon Margitka. Nem történt baj?

— Nem, édes lányom. Mert ekkor Menyus, az az okos, higgadt, derék fiu, ráütött az Endre karjára, úgy, hogy a puszka kiesett a kezéből. »Ugyan Endre! Meg vagy örülve?« mondá. »Amig tréfáltál, hallgattam; de most legyen elég ebből az ostobaságból! Még valami szerencsétlenséget okozol vele.

— »Ó ti gyáva lelkek!« szólt erre gúnyosan Endre; szégyelhetitek. Egy szoknyás vitéz lefőzött benneteket. Hiszen a puskám nincs is megtöltve, csak próbára akartam tenni a bátorságtokat. No, mondhatom, hogy az nagyon gyöngye lábom áll nálatok. Éljen Leonka, a bátor, hős szívű leány!

El sem képzelhetitek, milyen boldog lett ezekre a szavakra Leonka. A szeme könnybe lábadt és Endrének a nyakába borult. Endre megbámulta! Endre nyilvánosan, mindenki előtt megdicsérte őt!

— De furcsa, mondá okoskodó hangon Margitka; én bizony nem örülnék annyira, ha Tivadar megdicsérné. Mit ér az ilyen fiu dicsérete? fejezé be fitymálva.

— Szerencsére nem minden lány gondolkozik úgy mint te, mondá duzzogva Tivadar.

— Hát ne beszéljem tovább? . . . kérdé a mama, aki mosolyogva hallgatta gyermekeinek ez apró torzsalkodásait.

— Dehogy nem, dehogy nem! kiálták a gyermekek.

— A nagy udvar hátsó része még akkor nem volt kiépítve, folytatá elbeszélését a mama. Ott volt a mi hintánk, torna-eszközüink, kertünk . . . szóval minden mulatságunk.

— Istenem, de jó dolgod is lehetett, anyácska! mondá Tivadar. Nekünk még a folyosóra sem szabad kimennünk. A szobai torna nem sokat ér. Minek is építette ki nagyapa ezt a házat olyan nagyra? Gondolhatott volna miránk is egy kicsit.

— Nem illik, nagyapára haragudni, mondá feddő hangon Emilke. Mindig hoz czukrot, üres katulyát. »Betyárt«, a hintalovamat is ő adta nekem, és az többet ér mindennél a világon.

— Csöndesen gyermekeim, különben nem beszélék! fenyegetőzött a mama.

Erre elhallgattak mind annyian.

— Toncsi, egy vad kis fiu, vette föl mama ismét az elbeszélés fonálát, azzal dicsekedett, hogy ő oly magasan tud felrepülni a hintán, mint senki más; és állva, anélkül, hogy valaki lökné.

— Szeretném látni! mondá Endre.

— Toncsi felállt a hintára s úgy repült mint a fecske-madár, fel s alá a légben. Még a fiuk is ámultak-bámultak s attól féltünk egy párszor, hogy átfordul a hintával s a nyakát szegi. »Ez aztán igazán nagyszerű!« kiáltá Endre lelkesülten. »Próbáljuk meg

mi is!» És mind a hányan hintáztunk, erőlködtünk, de egyikünk sem tudott oly magasra feljutni, mint Toncsi.

— Leonka, te még nem próbáltad, mondá Endre.

— Tudod, édes Dusim, felelé ez, hogy én nem szeretek hintázni. Mindjárt szé-
dülök és rosszul leszek.

— Próbáld meg egyszer az én ked-
vemért. Egy kis hintázástól csak nem ijed
meg olyan bátor kis lány, mint te?

— De ha rosszul lesz, ne erőltess! szolt
közbe Menyus.

— Ej, rosszul lesz! Nem mer, és ezért
nem akar! Ha nem teszi, haragszom rá
örökre!

... FÖLEMELTE A PUSKÁT ÉS CZÉLZOTT. (Lásd a 155. lapon.)

Erre aztán megilletődött Leonka, s bár tudta, hogy nem jó vége lesz a dolognak, inkább megtette, semhogy Endre egy per-
czig is nehezteljen rá.

— No jó, hát én is hintázom, mondá hirtelen; de állva nem tudok. Majd räumök és ti lódítsatok.

Leonka felült a hintára és a fiúk, Endre ösztökélésire, jól meglendítették egy pár-
szor. Mi leányok, félve, hogy rosszul lesz a mi kis barátunk, azt mondtuk, hogy elég lesz; Leonka már bebizonyította, hogy nem fél. Engedjék leszállni.

Leonka azonban, — vagy megtetszett

neki a multság, vagy félt, hogy Endre elégedetlen lesz — maga nógatta a fiukat, hogy csak még magasabbra lökjék.

A fiuk aztán hajrá!... úgy bele jöttek a lendítésbe, hogy talán itélet-napig sem hagyták volna abba, ha én egyszerre csak nem veszem észre, hogy Leonka halott-halványan ül a hintán és már alig fogódzik a kötélbe.

— Szegény Leonka! mondá Margitka szinte sirva.

— Szegény kis lány! ismétlé Emilke nagy sajnálkozva, csak éppen, hogy ő is mondjon valamit. Pedig a kis kópé képzeletben már régen az ő »Betyár« lován ült és vágatott rajta erdőn, mezőn keresztül egy boldogabb hazába, ahol csokoládé-pecsenyével tartották jól. És inkább maga magát sajnálta, hogy álma nem valóság, mikor a Margitka szavait ismételte, hogy: »szegény kis lány!«

— Megálljatok! kiáltám — folytató a mama — hiszen mindjárt leesik Leonka! Istenem, talán már meg is halt, angyal lett belőle, hogy oly halvány-fehéren repül ott a levegőben!

Megállítottuk a hintát és nagy nehezen levettük róla a mozdulatlan kis teremest. Minden gondunk csak az volt, hogy miként ébresszük fel Leonkát. Nem tudtuk, mitévők legyünk vele. Szüleinket vagy a cselédeket nem mertük segítségül hívni, mert féltünk, hogy kikapunk mindnyájan. Végre Menyusnak jó gondolata támadt, megnevesítette kendőjét a kútnál és azal mosogatta a Leonka arcát. Erre az felnyitotta szemeit. De csak most következett el a hadd el hadd. Oly rosszul lett, hogy szólni sem tudott. Mikor láttuk, hogy nem lesz jobban, felszaladt egyikünk

a mamájához; az aztán lejött érette a cseléddel, fölvitette a szobájába és lefektetette. A mi multságunknak természetesen vége szakadt. Endre, az ő vétkességének tudatában, megrémült. Nem szólt egy szót sem, és eltűnt szemünk elől.

(Vége következik.)

BETŰ-CSEREREJTVÉNY.

Mindössze négy betűt adok

S e négy betű négy szót alkot.

1. 2. 3. 4. Vadállatok lakó helye.

2. 1. 3. 4. Az öregség intó jele.

1. 2. 4. 3. Háboruban védő pont.

3. 4. 2. 1. Olyan, aki sokat ront.

A négy betű mindegyike

Minden sorban, minden szóban

Egyszer-egyszer legyen benne!

A megfejtők névsorából elsőnek kihuzott, kapja jutalom-nyereményül a következő művet:

„Kis szindarabok“

Gyermek-előadások számára összegyűjtötte **Forgó bácsi**. (A »Forgó bácsi könyvtára« című könyvsorozat egyik legérdekesebb kötete.)

MEGFEJTÉSEK ÉS MEGFEJTŐK.

A »KIS LAP« XLVI. köt. 8-dik számában közölt képrejtvény megfejtése:

Fali tükör.

Helyesen fejtették meg: Verédy Ilona, Okolicsányi Marcsa, Hegedűs Erzsike, Zurányi Gusztáv, Velencei Tiborka, ifj. Tormay Béla, Strasser Julcsa és Henrik, Tobisch Ili és Irénke, König Dénes, Imrédy Kálmán és Károly, Biczó Sarolta, Oesterreicher Magda és Miczike, Czeke Miklós és Pali, Radisics Elemér, Urbán Lenke és Magda, Mezey Gizike és Pistuka, Fejér Lajos, Luszt Emma és Margit, Kaczander Tercsi, Brózik Fella, Tomcsányi Edith (részben), Barber Pali, Zwibach Ernő, Blumenstock Elek, Bernhardt testvérek, Verner Ila, Mérey Ágosta (írásod rendezesebb, gondosabb is lehetne; nagyon sebtiben hányod oda, pedig látom, hogy csinosan is tudná írni, ha akarná. F. b.), Scheer Anna, Fischer Margit, Rácz Alfonz, Weisz Sándor és Ödön, Pásztor-Bódogh Ibolya (hiányosan), Rosenfeld Imre, Benkő Jenőke, Szücs Elemér (te is elolvashatnád, amit

Mérey Ágostának izentem: neked is szól. *F. b.*) Koritschóner Iván, Herczeg Ida, Diamant Rózika, Mandel Mihály, Bokrossy Mariska és Jenő, Mádi Lajos és István, ifj. Brachfeld Sándor, Kristóffy Erzsé és Andor, Laban Antal, Kubinyi Borbála és Dáriusz, Khírer Juliska, Fischer Berta, Guckler Viktor, Przybilla Jenő, Szilasi Emilia, Loránt Ella, Szabó Laci, Steuer Loránd, Káizer Rózika, Pecz Irénke, Balsai Zsuzsika, Posner Olga, Luzsa Annus (hiányosan), Megyery Lenke és Erzsike, Tichtl Leona, Baich Jeanne-Marie, Scheuer Robert, Kovács Gizella, Trotzer Margit, Varga testvérek, Frankfurter Irén és Jolán, Bothmer Ervin, Ehrlich Károly, Patterson Margit és Orsolya, Glanzer Malvine, Krausz Margit, Hajós Anna, Jekelfalussy Gizike (hiányosan), Balogh Annuska és Pistike, Grossmann Ernő, Gonda Lajos, Péch Miklós, Frey Irma, Pietsch Lajoska, Sziráky Margit, Szalatsy Bandi, Rácz Margitka, Berger Edith és Henrik, Filipp Janika, Horváth Mariska és Margitka, Kégly Mariska és Ilona, Gerencsér Róza, Kremsir Edith és Ernő (kinek az írása? *F. b.*) Holiczka Ilona, Szelka Hajnalka és Józsi, Blau Zoltán, Lesenyi Ferencz, Gráber Bertuska, Vuk Mariska, Horváth Gáborka, Zakár Margit, Ilonka és Lajos, Szontágh Klára és Sándor, Nagy Ilonka és János, Erdős József, Dvorzsák Katicza és Jani, Zlinszky Mariska, Schwarz Bandi, Freyler Editke, Berger Frida és Ármán, Beniczky István, Kun Etelka, Rutter Sarolta, Singer Erzsé, Irma, Vilma és Sándorka, Gervay Mariska (hiányosan), Miklós Berta és Zoltán, Gedeon Andre, Kovács Dénes, Nékám István, Weiss Anna, Zakariás Margit, Szőke Aranka, Volarich Iduska és Imike, Klein Ignác és Árpád, Melzer Ilona és Irma, Würth Paula, Gerlóczy Gikke (?) és Endre (a ti írástok? *F. b.*), Farkas Laczika, Goldfinger Frida, Reitzner Lujza és Margit, Micsinay Margit, Moesz Izabella és Ilonka, Puly Margitka, Braun Emil (hiányosan), Schlesinger Ella, Szarvassy Erzsike, Weinberger György, Szent-Imrey Margit (magad írj! *F. b.*) Dallmann Ernő, Rigó Dezső, Lippmann Leo, Szabó Ysti (?), Berzsenyi Mariska, Havas Margit, Mader testvérek, Merkly József, Kuthy Endre, Májercsik Annuska (hiányosan), ifj. Kossaczky Oszkár, Vizslovsky Irmiczka és Katicza, Hollaki Leo, Poppovits Lyubicza, Langer Irma, Petőcz Gizi és Laci, Blumenstock Dora, Bathó Mariska, Wottitz Blanka, Wassermann Ernő és Géza, Reichmann Pál (kinek az írása? *F. b.*) Buzáth Jolán és Lajos, Popovits Olga, Farkass Imre, Toóth Sándor, Rodakowski Alma és Andrzej, Ádám Andor, Pallér Lujza, Somogyi Klemiczka, Gyula és Irma, Kristóffy Gizi, Hell Erna, Jacobi Viktor, Szász Gyula, Sneff Emilia, Szekula Elza, Bachruch Albert, Luszitig Pista (ha még nem tudsz egyenesen írni, vonalozd meg a papírost! *F. b.*) Pekri Géza, Vécsei Ferencz, Grünbaum testvérek, Simor Rózsa, Gyémánt Ilona, Kőrfy Imre, Schreiber Erzsé, Bethlen Gábris, Stermecky Lajos (hiányo-

san), Bartal Aurél, Pscherer József, Grotte Irma, Koffron Helénke és Iduska, Medvey Arthur és Lajos, Szöllősy Aurél, Melkovics Rudolf, ifj. Bolyó Károly, Schiffer Margit, Makay Lajos, Kolossváry Marianna és Niki, Dorits Olga, Bohunka, Mariska és Etike, Taufler Irma, Richon Emma (hiányosan), Hajnik Ilonka és Imre, Scheinberger Gyuri, Barcsay Adorján, Mehrwerth Irma, Robitsek Anna, Korpos Rudolf, Nagy Katinka, Erzsike és Sándorka, Wéber Della, Papp Cosima, Hosszu Margit, Hrebenda Anna és Paula, Miklós Jolán és Tibor, Radó Ágnes, Justh Ödön, Degenfeld Kristóf és Miklós, Harkányi Sándor, Czako Feri, Wágner Évi, Kövér Gyula, Astleithner Teréz, Strasser Józsi, Marczali Bözse, Kenessey Paula és Iza (melyőtöké a csinos írás? *F. b.*) Hochreiter Rózika, Szájbély Lenke, Pollák Karolina (írásod nagyon tetszik. *F. b.*) Gyurkovich Dódi, Grünbaum Margitka, Grössinger Sándor, Kék Sarolta, Jurka Salvator, Nuszbe Lajos, Habertfeld Margit, Kiss Rózika, Wiesner Bódog, Hegedűs Márta, Jolán és Ernő, Schönberger Béla, Grünwald Margit és Ilona, Behr Hildika, Misner Jancsi, Bárkány Margit, Kaufmann Oszkár, Adriányi Eszti, Pallay Klári és Sándor, Oláh Szidónia, Pfeffer Verona és Juliska (részben), Szúnyogh Jancsi, Fülöp Endre, Gyártás Elemér (hiányosan), Géher Gyulácska, Deme Irénke, Michalik Ilonka, Buocz Rózika, Úrmösi Mariska, ifj. Witt Laczika, Dudás György, Dobias Irén, Ida és Gábor, Boross Pali, Ditrichstein Viktor, Beinhauer Irén és Rózsa, Adler Steike, Balogh Iván, Tószögi Magda és Géza, Vitányi Laczika, Schwartz Sándor, Höflich Alfréd, Laendler testvérek, Klimó Juliska, Jármay Károly, Abonyi Pista (írásodban még nagyobb örömmöm fog telni, ha addig, míg egyes sorokat nem tudsz vetni, megvonalozd a papírost és így írsz rendes, egyenes sorokat. *F. b.*) Timár Stefánia, Gerliczy Felix, Hollender József és Béla, Sulyok Sándor, Spitz Regina, Schmidt László, Rédlích Béla, Füzesséry Elza, Szentpétery Gyula, Szel Pirooska, Augusztin Olga, Müller Erzsé és Emike, Jánossy Zsuzsika, Farkas Pál, Horváth Valeria, Steiner Mariska és Gyula, Boemelburg Konrád, Ungár Béla, Schumacher Ilona és Ödön, Farkas Zalán, Christian Rudi, Pallay Béla, Reményi Erzsike és Irénke, Ádámfy Ilona és Elek, Gaál Gyula, Tomcsányi Edith, Debreczi Margit, Móser Nándor, Kabdebó György, Degenfeld Ilka, Strausz Jenő, Szilassy Málka, Toldi Pirooska, Barra Olga, Heller Karola, Stephaich Ilona, Imre Ilonka és László, Steiner Boriska és Jancsi, Koller Edithke, Szegő Ernő, Glück Ottó, Schwarz Magda és Béla, Sebesi Georgine, Neumann testvérek.

A jutalom kiSOROLÁSA szabályszerűleg megtörténvén, nyertes lett *Rosenfeld Imre*, *Kapuvárott*, kinek a jutalomkönyvet (*Fény és borús*, történelmi elbeszélések, írta *Remellay Gusztáv*, két képpel) a kiadó-hivatal megküldi.

A »Kis Lap« XLVI. köt. 7-dik számában között betüregyén megfejtését még beküldték: Popovits Olga, Rodakowski Alma és Andrez, Farkass Imre, Toóth Sándor, Grünbaum Margitka, Misner Jancsi, Wiesner Bódog, Pfeffer Verona és Juliska (részben), Michalik Ilonka, Szűts Elemér, Müller Erzsi és Emike.

FORGÓ BÁCSI POSTÁJA.

Engel Jolánka és Rózsika. A ti nevetek angyalt jelent. A kedves leveletekből azért is integetnek felém azok a mosolygó angyalok. Oly csinos színes rajzok, hogy nem engedem kárba veszni őket. De ami a festett angyalok festett mosolygásánál nekem sokkal jobban esik, az a ti hozzám való hűségtek, melyről minden sorotok tanuskodik. — **Patterson Margit és Orsolya.** Nem is tudtátok ugy-e, a fuvástokkal mekkora súlyt bírtatok megmozdítani? Bár sokan akadnának, akik a »Kis Lap« bűvészeti játékaival a szeretettel fogadták, mint amilyen örömet én azok közlési jogát megszereztem csak azért, hogy olvasóim kedvében járjak. — **Berger Miklós.** Testvéreid kedves emlékezetemben vannak s örvendek, hogy most te csaptál fel a »Kis Lap« katonájának. — **Stauber Erzsike.** A karika-rejtvény hibás. A másiknak jelentése már nagyon is sokszor fordult elő. Amazt megjavítva, a másikhoz új nevet választva: küldjed be újra. Reményem, jövőre jobban kedvez nekünk a szerencse személyesen is megismerkedhetünk. — **Popovits Olga.** »Szabad-e a mamájával kis leánykának lakodalomba menni, ha már megtanulta a leczkét?« Ezt kérdezed. Ebben bizony csak egy bíró van, s ez a te mamád. Ő tudhatja legjobban: szabad-e, illik-e? Azt pedig szívesen elhiszem neked, hogy nem csupán a kassai sonka jó, de a vésztfői is. Legyen benne részed, mind a hányszor megkívánod. — **Pichler Sándorka.** Azt írod: »nálam sokáig páczolódott a kassai sonka, de azért talán még nem füstös«. Ha a »füstös« alatt azt érte, hogy még nem késtél el vele, megnyugtathatlak. — **Weisz Ernő.** Goethét fordítod magyarra? Merész vállalkozás még elismert műfordító részéről is. Természetes, hogy a te kezdetleges kísérleted meg nem ütheti a mértéket. — **Nadler Herbert.** Bevált. Közölni fogom. — **Basch Andor.** Ha a rejtvényed mellé nem küldesz megfejtést, hogy jelenjen meg? Én magam csak nem ülhetek neki ologatni? Ugy-e bár? Különbön örvendek rajta, hogy Á. néni tanácsát megfogadta és irtál nekem levelet. A kanári madárról felvilágosít bármely természetrajz. Annyit megsughatok, hogy a Kanári szigetéről került hozzánk Európába. Tudod-e, hol vannak azok a szigetek? Készöntéseddel a havasi gyopárszálat is átadtam; igen szívesen fogadták mind a kettőt. — **Strasser Pál.** Nagyot épülj a szép olvasmányon! — **Pollák Ka-**

rolina. Meg nem állhatom, hogy takaros irásodat meg ne dicsérjem. — **Glanzer Malvine.** A rejtvényed ügyes, át is adtam már a rajzolóknak. — **Péché Miklós.** Kellemes tudomásomra szolgál, hogy már a te édes atyád is volt valamikor az én kis olvasóm. Hat éveske létedre igen csinos betűt vész már. — **Imrédy testv.** Az egyiknek sorát ejtem. — **Hegedűs Erzsike.** Csak mentül tovább maradjunk együtt. — **König Dénes.** Mikor Éva anyánk feladta Ádám apánknak azt a te találós mesédet, Ádám így felelt: »Ugyan lelkem, már hogy tudsz előhozakodni ilyen régi történetekkel?« — **ifj. Tormay Béla.** Mind egy szálig beváltak. Dicséretet érdemelsz. — **Velencei Tiborka.** Az 1-sőnek most meg a föladványát nem küldted be; a 2-ik nagyon régi; a 3-ik csak egy irányban olvasható. — **Mezey Gizike és Pistuka.** Sokad, nagyon sokad magatokkal vagytok ugy, hogy alig várjátok a szombat pirkadását, amely nap a »Kis Lap« köszönt be nálatok. És ez az én legkedvesebb elégtételem. Melyőtök írta a levelet? — **Mária utca 40 a. 5.** Ilyen aláírással kaptam levelet. Ki vagy te, kis szórakozott? — **Oesterreicher testv. Wolfgang magyarul Farkas.** — **Franyó Gyula.** Besoroztam. — **Ehrlich Károly.** Elhatározásod, hogy békét hagysz a lantolásnak, helyes. — **Strasser Julcsa és Henrik.** Bár hová utazzatok a nyáron, a kiadó-hivatal mindenüvé utánatok küldi a »Kis Lap«-ot. Nincs még korán illet kérdezni? — **Nékám István.** Arra már én, fiam, nem emlékezem, melyiket ígtattam a közlendő sorába. — **Vasszermann testv.** Leveleteket helyesen cizmeztétek, mivel megkaptam. — **Bertalan Endre.** Kérésedet nem értettem meg. Szólj világosabban. — **Páskesz testv.** Küldhetitek bátran. De hát közületek melyik az »én«, az t. i., akinek a »Kis Lap« jár? — **Farkas testv.** Az első megjelen. — **Ausländer Iluska.** Meg nem értené azt senki. — **ifj. Bolyó Károly.** Rajtad ugyan csak fogott az intés. Rá sem ismerek az írásodra, olyan csinos lett. Pálmát ölelem. — **Krausz Margit.** Jól szerkesztetted meg a karika-rejtvényedet; de mert az én nevemmel foglalkozik, a szerénység tiltja közlését. — **Vajda Jolán.** Írod, hogy megfejtetted, de a levelekben annak nyoma nincs. — **Frankl Friczi.** Nem lehet azt megérteni, Friczikém. Halat rajzolsz s utána u betűt írsz. Tehát halu. Mit jelent az a szó? — **Róth testv.** Etel gyógyulásának, Juliska szíves megemlékezésének egyaránt megörültem. — **Janniczky Maria.** Kicsi a leveled, de takaros. — **Bodnár György.** Mindnyájan kedves emlékemben vagytok. Annak idején elvárom, hogy Jancsika és Zoltánka is az én katonáim lesznek. — **Ditrichstein Viktor.** Azok az irodalmi versengések évenként csak két ízben esnek meg. A »Kis Lap« verseny-időszakai a Karácsony, s a Husvét vagy Pünkösöd szt. ünnepei, amidőn több az érkezettek. Az év többi részét a serény tanulásra kell fordítanotok. A forrás megnevezését

tudomásul veszem. — **Géher Gyulácska.** Bizony, a fiókombul sok olyan rejtvény kéredezkedik ki, amely már két év óta várja, hogy, igazságos sort tartva, végre napvilágra kerüljön. — **Pruzsinszky Augusta.** A rejtvényt megoldás nélkül vettem. Ezzel együtt küldjed be újra. — **W. M.** Az említett cikket nem ismerem s eszerint védekezése tárgyaltalan. Ami a változtatásokat illeti, legyen nyugodt: csak javára válnak a mesének. Különben: *egyelőre s nem egyelőre.* Ennek a változtatásnak is hasznát veheti. A kéziratról olvasás után. — **Szontagh Klára és Sándor.** Jó, de nagyon is könnyű. — **Beinhauer testv.** Leg is jobb azt kívánni, mert az érnek nem enged. — **Makay Lajos.** Neked is csak ennyit üzenek. — *Több levélről a jövő számban.*

ROVÁS.

Az után a komoly intés után, melyet hozzátok a multkor intéztem, nem hittem volna, hogy szük-

ségem lesz erre a rovatra, melyben, bárha csak nevek kezdő-betűivel is, azokat kelljen megrónom, akik a levélírára vonatkozó méltányos, és csak a saját magatok jóvoltáért hangoztatott követelésnek nem felelnek meg.

Kénytelen vagyok azért *F. Z.* és *O. N.* leveleit, mint olyanokat tenni félre, melyeknek írói nem vették lelkükre említett intésemet. *F. b.*

JÓ SZÍV.

A szegény fővárosi gyermekek nyaralására: Tömörly Gabriella 1 frt, Havas Piroška és Laczika 1 frt, Ungár Béla 1 frt.

A „KIS LAP” minden kötetéhez **diszes színnyomatu bekötési táblák** kaphatók. Egy bekötési tábla ára **60 kr.** A »Kis Lap«-nak **fél évi** folyamából telik **egy** kötet. Megrendelő cím: *Athenaeum könyvkiadó hivatala, Budapest, Ferencziek-tere 3.*

Előfizetési felhívás

a

KIS LAP

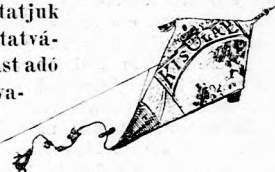
április—decemberi folyamára.

A folyó évnegyed végéhez közeledvén, kérjük a „KIS LAP” ama t. előfizetőit, kiknek előfizetésük e hóval lejár, sziveskedjenek megrendelésüket mielőbb megújítani, hogy a lap pontos szétküldése fennakadást ne szenvedjen.

Az évnegyed alkalmából csak kevés szóval kívánjuk a magyar gyermek-irodalom barátainak figyelmét e legrégibb és legkedveltebb magyar gyermek-újságra felhívni. A rendkívüli gyarapodás, melynek a „KIS LAP” a folyó év kezdetével is örvendhetett, kezessége a folytonos sikernek a jövőben is. A nagy érdeklődés, mellyel „A doktor ur növendékei” című, most

folyó elbeszélés már is találkozik; a növekedő tetszés, mellyel minden két hétben megjelenő **színes műmellékleteink** találkoznak, a következő számoknál, hiszszük, csak még fokozódni fog. Folytatjuk az érdekes mutatónyokra utmutatást adó **Büvészet** rova-

tot, s közlünk minden számban értékes **jutalomkönyv** kisorsolásával egybekötött rejtvényeket, kisebb elbeszéléseket, meséket, ismertető cikkeket, valamenyit **művészi rajzok** kíséretében.

A „KIS LAP” előfizetési ára:

Negyedévre	1 frt
Félévre	2 ..
Egész évre	4 ..

Az előfizetések legzélszerűbben postai utalvány útján intézendők a „KIS LAP” kiadó-hivatalához (Budapest, Ferencziek-tere 3. sz. Athenaeum-épület.)

A „KIS LAP”
szerkesztősége és kiadó-hivatala.